

Arrest

**nr. 340 596 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDENHOVE, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 26 juni 2023 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type C (kort verblijf) afgeleverd door de Belgische autoriteiten.

1.2. Verzoekster diende op 3 augustus 2023 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), in functie van haar Belgische stiefvader K. M. M.

1.3. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 30 januari 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Verzoekster diende op 14 februari 2024 opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), in functie van haar Belgische stiefvader K. M. M.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 juli 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.6. Verzoekster diende op 4 september 2024 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar Belgische stiefvader K. M. M., die inmiddels haar adoptievader is.

1.7. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 14 juli 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 17 juli 2025 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de besteden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.09.2024 werd ingediend door:

Naam: K.(...)

Voorna(a)m(en): M.(...)

Nationaliteit: Bangladesh

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg voor de derde maal gezinshereniging met haar inmiddels adoptievader K.(...) M.(...) M.(...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen werden volgende stukken voorgelegd:

- Huurovereenkomst tussen betrokkene en een derde, voor de verhuur van een handelspand; Huurgeld van 3500 euro op 28.12.2023; op 10.10.2023 5000 euro; op 09.08.2023 3500 euro; Overschrijving uit het buitenland 10000 euro dd. 23.05.2023 van P.(...) M.(...) P.(...) “Rent from Bangladesh EDB Trade Centre”; Overschrijving uit het buitenland 8500 euro dd. 13.06.2023 van P.(...) M.(...) P.(...) Own Fund Transfer Remit from China Bangla Group; Cash storting van 4400 euro met mededeling Rent from Bangladesh EDB; Account statement met tal van transacties

- Rustpensioen van 901,62 als zelfstandige brief dd. 02.09.2021 van de Sociale Zekerheid Zelfstandige Ondernemers, brief pensioendienst dd. 08.12.2023 en 15.01.2024, samenvatting inkomsten2023/aanslagjaar 2024 alsook een fiscale fiche van de pensioendienst voor inkomstenjaar 2024 / aanslagjaar 2025 waaruit actueel een totaal pensioen blijkt van 1383,08 euro.

Met de handelshuurinkomsten uit Bangladesh gegenereerd uit referentiepersoon zijn verhuurde pand kan geen rekening worden gehouden. In deze dient opgemerkt te worden dat een Belg die in het buitenland onroerend goed bezit, daarvan aangifte dient te doen. Verder is een Belg in principe belastbaar is op zijn wereldwijd inkomen. Wanneer referentiepersoon (al dan niet roerende) inkomsten uit het buitenland heeft ontvangen, dan moeten deze dus ook worden aangegeven in de aangifte personenbelasting, zelfs al zouden deze in het buitenland reeds bronheffing hebben ondergaan. Om een dubbele belasting van dergelijke buitenlandse inkomsten te vermijden, heeft België inderdaad met diverse landen verdragen gesloten die de heffingsbevoegdheid regelen. Als België niet heffingsbevoegd zou zijn, zijn deze inkomsten vrijgesteld (eventueel met progressievoorbehoud), maar dit betekent niet dat deze niet moeten worden aangegeven. Er dient vastgesteld te worden dat referentiepersoon zijn eigendom(men) in het buitenland niet heeft aangegeven, en evenmin de daaruit verworven handelshuur. We kunnen dan ook niet met zekerheid vaststellen of en hoeveel referentiepersoon daadwerkelijk netto van deze huurinkomsten overhoudt na aanslag van de belastingen in Bangladesh dan wel België. DVZ is niet bevoegd om vast te stellen of

referentiepersoon voldoende belastingen heeft betaald volgens de afgesloten internationale verdragen, en hoeveel belastingen hij zal moeten betalen voor de inkomsten verworven uit de bijlessen die hij geeft. Enkel de FOD Financiën is daarvoor bevoegd. Een recent aanslagbiljet personenbelasting waarop de daadwerkelijke eigendom(en) en (huur)inkomsten op vermeld staan, zou alvast een licht kunnen werpen op de daadwerkelijk ter beschikking zijnde netto-inkomsten van referentiepersoon.

Er kan dus geenszins blijken dat referentiepersoon daadwerkelijk over de aangehaalde bedragen netto kan beschikken om in zijn levensonderhoud te voorzien en dat van betrokkene. Er ligt immers niets voor van de personenbelastingen waaruit blijkt dat deze bedragen zijn aangegeven bij de FOD Financiën en deze werden geverifieerd. Daarnaast kan zodoende evenmin de stabiliteit van de bestaansmiddelen worden vastgesteld.

Voor wat de bestaansmiddelen uit pensioen betreft, dient opgemerkt te worden dat blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet voor de gezinssituatie die men hier wenst te creëren: referentiepersoon heeft immers – los van betrokkene – reeds zijn echtgenote en een meerderjarig kind ten laste. Uit het administratieve dossier blijkt dat meneer zijn echtgenote en de jongste dochter niet economisch actief zijn, betrokkene zelf startte een zelfstandige activiteit sinds 02.01.2025.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Uit het dossier blijkt dat zelfs lang geen 100 % van het leefloon voor dergelijke gezinssituatie (leefloon persoon gezinslast + 2 samenwonenden) voorhanden hetgeen actueel 3528,33 euro zou bedragen, laat staan dat meneer over 120% zou beschikken van het aangehaalde referentiebedrag. Hoe referentiepersoon zou kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel is dan ook niet duidelijk. Bovendien werden geen attesten van het OCMW voorgelegd op naam van betrokkene, noch op naam van de andere gezinsleden. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat referentiepersoon een woning huren. Een huurovereenkomst werd niet voorgelegd, enkel een registratie. waardoor onze dienst niet weet hoeveel huur dit is. Verder heeft referentiepersoon blijkbaar een krediet lopende waarvoor hij maandelijks aan A. C. 403,22 euro dient af te lossen, en betaalt hij 19,99 euro per maand aan N. Er kan opgemerkt worden dat de referentiepersoon actueel een pensioen ontvangt van 1383,08 euro per maand. Na betaling van het krediet en N. houdt meneer nog 959,87 euro over. Gelet op de levenskost in België en behoudens bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat naast de aflossing van het krediet ook alle overige kosten (huisvesting, nutsvoorzieningen, (verplichte) verzekeringen, allerhande belastingen, (tele)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's, (para)medische kosten, eventuele schoolkosten, vervoer,...) voor vier volwassen personen met dit bedrag zouden kunnen betaald worden. Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België voor 2 volwassenen actueel al bepaald is op € 2279,38 per maand en die voor een gezin met dergelijke samenstelling zelfs op € 3798,96 komt, lijkt 120% van het leefloon voor deze gezinssituatie echt wel het minimum wat kan verwacht om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, behoudens ontegensprekelijke bewijzen van het tegendeel. Dit is in casu niet het geval. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico (gebaseerd op SILC-survey 2024 op basis van inkomsten 2023).

Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijks onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht.

Het is bijgevolg niet duidelijk op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij en betrokkene ten laste vallen van de openbare overheden.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele behoefteanalyse, zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan niet in andere zin doen besluiten.

De ten laste elementen in dit dossier waren evenmin in orde, gelet echter bovenstaande eveneens een determinerend motief uitmaakt, wordt dit element niet verder uitgewerkt.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van veemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

*“Eerste onderdeel in hoofdorde
Motivering bestreden beslissing.*

De bestreden beslissing stelt dat verwerende partij geen rekening houdt met de huurinkomsten van de referentiepersoon uit Bangladesh. De motivering van de bestreden luidt als volgt:

Met de handelshuurinkomsten uit Bangladesh gegenereerd uit referentiepersoon zijn verhuurde pand kan geen rekening worden gehouden. In deze dient opgemerkt te worden dat een Belg die in het buitenland onroerend goed bezit, daarvan aangifte dient te doen. Verder is een Belg in principe belastbaar is op zijn wereldwijd inkomen. Wanneer referentiepersoon (al dan niet roerende) inkomsten uit het buitenland heeft ontvangen, dan moeten deze dus ook worden aangegeven in de aangifte personenbelasting, zelfs al zouden deze in het buitenland reeds bronheffing hebben ondergaan. Om een dubbele belasting van dergelijke buitenlandse inkomsten te vermijden, heeft België inderdaad met diverse landen verdragen gesloten die de heffingsbevoegdheid regelen. Als België niet heffingsbevoegd zou zijn, zijn deze inkomsten vrijgesteld (eventueel met progressievoorbehoud), maar dit betekent niet dat deze niet moeten worden aangegeven. Er dient vastgesteld te worden dat referentiepersoon zijn eigendom(men) in het buitenland niet heeft aangegeven, en evenmin de daaruit verworven handelshuur. We kunnen dan ook niet met zekerheid vaststellen of en hoeveel referentiepersoon daadwerkelijk netto van deze huurinkomsten overhoudt na aanslag van de belastingen in Bangladesh dan wel België.

DVZ is niet bevoegd om vast te stellen of referentiepersoon voldoende belastingen heeft betaald volgens de afgesloten internationale verdragen, en hoeveel belastingen hij zal moeten betalen voor de inkomsten verworven uit de bijlessen die hij geeft. Enkel de FOD Financien is daarvoor bevoegd. Een recent aanslagbiljet personenbelasting waarop de daadwerkelijke eigendom(men) en (huur)inkomsten op vermeld staan, zou alvast een licht kunnen werpen op de daadwerkelijk ter beschikking zijnde netto-inkomsten van referentiepersoon. Er kan dus geenszins blijken dat referentiepersoon daadwerkelijk over de aangehaalde bedragen netto kan beschikken om in zijn levensonderhoud te voorzien en dat van betrokkene. Er ligt immers niets voor van de personenbelastingen waaruit blijkt dat deze bedragen zijn aangegeven bij de FOD Financien en deze werden geverifieerd. Daarnaast kan zodoende evenmin de stabiliteit van de bestaansmiddelen worden vastgesteld.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij spreekt over bijlessen die de referentiepersoon zou geven.

Het is haar totaal vreemd waar dit vandaan komt. Zij heeft ter staving van haar aanvraag een brief toegevoegd van haar raadsman. Deze brief wordt nergens vermeld in de motivering waar deze nochtans pertinente elementen bevatte ter staving van haar aanvraag.

Deze brief wordt niet vermeld in de bestreden beslissing noch een verwijzing op enigerlei wijze. Dat verzoekster alleen maar kan vaststellen dat gedaagde hier geen rekening heeft mee gehouden (Stuk 2) . Deze brief bevatte onder andere volgende passage:

Zeer specifiek aan de situatie van verzoekster is dat de referentiepersoon twee nationaliteiten heeft namelijk de Bengaalse en de Belgische nationaliteit. Hij verbleef in de periode na 2014 voornamelijk in België maar eveneens ook in Bangladesh waar hij een gezin vormde met zijn vrouw en verzoekster en nog een andere zus M.(...) H.(...) welke wel een verblijfsvergunning bekam na gezinshereniging.

In eerder aanvragen werd verzoekster verweten niet aan te tonen wat haar bestaansmiddelen waren in Bangladesh en verder nog of zij niet ten laste was van haar moeder.

Verzoekster brengt thans andere stukken voor die de situatie verduidelijken.

De referentiepersoon verhuurt namelijk kantoorruimte in Bangladesh aan een bedrijf genaamd China Bangla Group of Companies Ltd. Hij brengt hiervan voor een “lease agreement” (Stuk 1). De huurprijs van deze kantoorruimte is 2.000.000 taka. Het gaat dus omgerekend om een bedrag van 15162,38 euro.

De huurgelden komen terecht op een gemeenschappelijke rekening van de referentiepersoon en diens echtgenote welke dan ook geregeld geld afhaalde van deze rekening om voor zichzelf en de kinderen te zorgen.

De woning die de echtgenote en haar kinderen gebruikte was eveneens eigendom van de referentiepersoon zodat hiervoor geen kosten dienden betaald te worden.

Verzoekster brengt voor een account statement waaruit blijkt dat de echtgenote op een periode van één jaar 1500000 taka cash afhaalt van deze bankrekening oftewel een bedrag 11371,5 euro. De referentiepersoon haalde eveneens geld af van deze rekening wanneer hij daar verbleef, het betreft een zelfde bedrag van 15000000 taka oftewel 11371,5 euro. Bedragen die hij in België gebruikte zette hij meteen om naar euro zoals ook blijkt uit de joint bank statement (stuk 2).

Er werden dan ook nauwelijks gelden rechtsreeks van België naar Bangladesh verstuurd, daar er inkomen werd gegenereerd in Bangladesh zelf.

Het is effectief zo dat noch verzoekster noch de moeder van verzoekster enige vorm van inkomsten genereerden. Zij leefden zuiver van het inkomen van de referentiepersoon in de vorm van huurgelden die werden ontvangen.

Dat verzoekster ook voortbrengt een account statement van haar moeder waaruit blijkt dat de referentiepersoon reeds vanaf 2015 instond voor de bestaansmiddelen van zowel verzoekster als haar moeder.

Zij noch haar moeder zijn eigenaar van onroerend goed in Bangladesh. Dat beide woonden in een huis van de referentiepersoon waar hij zelf overigens ook is ingeschreven (stuk 4) De levensstandaard voor een gezin met vier bedraagt in Bangladesh 1094 euro. Rekening houdende met het feit dat een gezin van vier in principe zou moeten rondkomen met een bedrag van 13218 euro zien we dat uit de stukken blijkt dat ze een inkomen hadden van 22683 euro hetgeen ruim voldoende is. Verzoekster verwijst naar volgende link: https://www.numbeo.com/cost-of-living/country_result.jsp?country=Bangladesh

Verzoekster brengt bijkomend bij twee stukken uit Bangladesh waaruit blijkt dat zij noch haar moeder geregistreerd staan als belastingbetaler. Het attest geeft aan dat zij dan ook niet over een inkomen beschikken (Stuk 5 en 6).

Verzoekster zelf was studente en haar moeder was gewoon huisvrouw zonder meer. Verzoekster benadrukt dat in de beoordeling uitgegaan moet worden van de feitelijke situatie en niet van hypothetische gevallen. Verzoekster beschikt niet over onroerend goed en zelfs al zou dit het geval zijn maakt zulks niet dat zij niet ten laste zou zijn omdat zij dit goed zou kunnen verkopen en leven van de opbrengst. Dat is een hypothetische benadering die in strijd is met de verplichting feitelijk te onderzoeken. In diezelfde redenering zou men immers ook kunnen veronderstellen dat verzoekster zou kunnen gaan werken etc. Het voortbrengen van een bewijs dat zij niet over onroerende goederen zou beschikken is dan ook niet relevant daar reeds aangetoond werd dat zij leefde van de inkomsten van haar stiefvader en dit via haar moeder.

Ten overvloede stelt verzoekster dat er geen inkomensgrens is voor verzoekster. Dat voor zover dit wel het geval is verzoekster meent dat u deze zal duidelijk maken voorafgaand aan het nemen van een beslissing.

Dat ten overvloede verzoekster noch op de website van uw diensten noch op enige andere plek kan opmaken welke het bedrag zou zijn dat zij nodig heeft om in Bangladesh te overleven. Dat zij voor de goede orde zelf zal aanduiden wat dit bedrag dan al zijn in een volgend schrijven. Dat ook hier verzoekster meent dat in het kader van de zorgvuldigheidsplicht u dergelijke normen zal bekend maken voorafgaandelijk aan een beslissing.

3. Inkomsten van de referentiepersoon

De referentiepersoon beschikt enerzijds over zijn pensioen en anderzijds over de huurgelden die worden gegenereerd in Bangladesh. Belangrijke opmerking is dat het niet toegelaten is gelden over te schrijven vanuit een Bengaalse bankrekening naar een buitenlandse bankrekening. De enige mogelijkheid die er bestaat is deze gelden cash af te halen in Bangladesh en deze dan manueel over te brengen naar België. Deze regels gelden omdat Bangladesh in se meer importeert dan exporteert. Er is dus altijd een gevaar dat Bangladesh niet beschikt over voldoende buitenlandse gelden.

Dus zoals al gesteld de huurgelden worden door vrienden en kennissen manueel naar België overgebracht en hier bij de bank gestort. Er is een beperking van kracht in die zin dat er maximaal 10000 dollar mag worden geëxporteerd.

Verzoekster toont aan met (stuk 7) dat deze stortingen regelmatig zijn.

Samen met het pensioen blijkt de referentiepersoon effectief over voldoende bestaansmiddelen te beschikken (Stuk 8).

Verzoekster heeft dus aangetoond dat referentiepersoon over regelmatige bestaansmiddelen beschikt en wat de herkomst hiervan is.

Gedaagde stelt in essentie dat zij geen rekening moet houden met de huurgelden om deze beweerdelijk niet zouden zijn aangegeven in de personenbelasting en zij niet zou kunnen afleiden wat het nettobedrag zou zijn.

Dat de website van de DVZ het volgende stelt omtrent de huurinkomsten:

Er wordt enkel met de netto huurinkomsten rekening gehouden, dit wil zeggen het bedrag dat overblijft na de terugbetaling van het krediet dat met het oog op de aankoop van het verhuurd goed aangegaan werd en de betaling van de onroerende voorheffing.

Voorbeeld:

Bedrag van de huur: 550 euro per maand.

Bedrag van het krediet dat door de gezinshereniger, die de eigenaar van het verhuurd goed is, moet worden terugbetaald: 350 euro per maand.

Bedrag van de jaarlijkse onroerende voorheffing, gedeeld door twaalf: 50 euro per maand.

+> Netto huurinkomst : 150 euro per maand

De gezinshereniger moet de volgende bewijsstukken voorleggen :

het bewijs dat hij de eigenaar van het verhuurd goed is (bv. een verkoopsakte, een eigendomstitel); het huurcontract van het onroerend goed dat verhuurd wordt. Indien dit goed een woning is, moet het huurcontract geregistreerd zijn (cf. <https://financien.belgium.be/nl/Eservices/MyRent>) ; bankrekeninguittreksels die bewijzen dat de huur regelmatig gestort wordt; en een kopie van zijn meest

recente aanslagbiljet van de onroerende voorheffing. Dit document wordt door de FOD Financiën gestuurd en vermeldt het bedrag van de onroerende voorheffing.

NB: niet te verwarren met het aanslagbiljet van de personenbelasting.

De gezinshereniger die een krediet is aangegaan om het verhuurde goed te kopen moet ook een door zijn bank afgegeven document voorleggen dat het bedrag dat elke maand terugbetaald wordt, vermeldt.

De gezinshereniger die geen krediet is aangegaan om het verhuurd goed te kopen, of die de lening heeft terugbetaald, moet bewijzen dat hij geen krediet terugbetaalt. Dit bewijs kan via de Centrale voor Kredieten aan Particulieren worden bekomen :

<https://www.nbb.be/nl/kredietcentrales/kredieten-aan-particulieren/raadpleging>

Dat gedaagde zelf een lijst heeft opgemaakt van de stukken die nodig zijn om aan te brengen. Verzoekster heeft al deze stukken voorgebracht muz van de onroerende voorheffing daar Bangladesh dergelijk document niet kent.

Dat de lijst overigens uitdrukkelijk stelt dat het aanslagbiljet uit de personenbelasting niet geldig zou zijn.

Thans komen te motiveren dat verzoekster dit maar had moeten voorzien is dan ook een manifeste schending van het vertrouwensbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Immers men mag er toch vanuit gaan dat de informatie die gedaagde voorziet zou volstaan om de aanvraag correct in te dienen. Wanneer gedaagde zulks merkt zou zij minstens (en zij is daarvoor bevoegd) bijkomende stukken kunnen vragen aan verzoekster wat zij niet doet.

Dat de motiveringsplicht schendt doordat ze niet afdoende motiveert (geen rekening-houden met de brief van de raadsman van verzoekster) en dat ze bijkomend een niet pertinente motivering brengt wanneer ze stelt dat er geen rekening gehouden kan worden met de huurinkomsten omdat niet aangetoond wordt dat deze beweerdelijk voorkomen in het aanslagbiljet van de personenbelastingen.

Dat daarmee ook art. 40ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

2. Tweede onderdeel in ondergeschikte orde:

Zelfs wanneer de stelling van gedaagde zou slagen en er onmogelijk kan worden nagekeken welke de netto inkomsten zijn dan nog kan zij ook niet anders dan vaststellen dat de huurinkomsten substantieel zijn namelijk meer dan 15000 euro per jaar. Bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat zelf al zouden ze belast moeten worden aan 50 procent dit nog steeds een belangrijk bedrag is waarmee rekening mee moet worden gehouden. De huurgelden niet in aanmerking nemen en de facto tot nul herleiden is dan ook kennelijk onredelijk zodat ook de motivering hieromtrent kennelijk onredelijk voorkomt.

Verzoekster stelt dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.

Dat ook in deze hypothese art. 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden wordt.”

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een brief van haar advocaat gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 4 september 2024 en een uitprint van informatie op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met huurinkomsten (Verzoekschrift, bijlagen 2-3).

2.2. Volgens het vertrouwensbeginsel moet worden vermeden dat aan de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, wordt tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Opdat er van een schending van het vertrouwensbeginsel sprake zou kunnen zijn, moet de verzoekende partij minstens aannemelijk maken dat de overheid bij haar een rechtmatig vertrouwen heeft gewekt (cf. RvS 26 maart 2021, nr. 250.232). Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht (RvS 22 december 2017, nr. 240.303).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent,

nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag en meer in het bijzonder artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet. De relevante passages uit deze wetsbepaling luiden op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(....)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 4 september 2024 te Blankenberge een derde aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van (adoptie-)dochter van haar Belgische (stief-)vader op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster maakte bij deze gelegenheid een identiteitsdocument over van de Belgische referentiepersoon, haar geboorteakte uit Bangladesh, haar paspoort, het vonnis van de familierechtbank van 17 mei 2024 inzake adoptie, stukken waaruit blijkt dat verzoekster en haar moeder geen belastingen verschuldigd zijn in Bangladesh, een registratiebewijs van een huurovereenkomst voor een appartement in Blankenberge, een bewijs van geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoekster, attesten van het inburgeringstraject en de taallessen van verzoekster, een bewijs van lidmaatschap van *Solidaris* en een attest betreffende verhoogde tegemoetkoming, een Bengaalse overeenkomst inzake handelshuur, een betalingsbewijs van scholing en een cursus voor schoonheidsbehandelingen, een gezinssamenstelling uit Bangladesh, stortingsbewijzen en documenten van de pensioendienst in hoofde van de referentiepersoon.

Verzoekster werd gevraagd om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 04-12-2024 de volgende documenten over te leggen: Bewijs van ten laste zijn, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon (*), Bewijs van verwantschap*

() Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en de variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.”*

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster na 4 september 2024 nog bijkomende documenten aanbracht die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bijgevolg ‘weerhield’ de gemachtigde van de minister volgende documenten met betrekking tot de *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”* in hoofde van de referentiepersoon:

“ - Huurovereenkomst tussen betrokkene en een derde, voor de verhuur van een handelspand; Huurgeld van 3500 euro op 28.12.2023; op 10.10.2023 5000 euro; op 09.08.2023 3500 euro; Overschrijving uit het buitenland 10000 euro dd. 23.05.2023 van P.(...) M.(...) P.(...) “Rent from Bangladesh EDB Trade Centre”; Overschrijving uit het buitenland 8500 euro dd. 13.06.2023 van P.(...) M.(...) P.(...) Own Fund Transfer Remit from China Bangla Group; Cash storting van 4400 euro met mededeling Rent from Bangladesh EDB; Account statement met tal van transacties

- Rustpensioen van 901,62 als zelfstandige brief dd. 02.09.2021 van de Sociale Zekerheid Zelfstandige Ondernemers, brief pensioendienst dd. 08.12.2023 en 15.01.2024, samenvatting inkomsten2023/aanslagjaar 2024 alsook een fiscale fiche van de pensioendienst voor inkomstenjaar 2024 / aanslagjaar 2025 waaruit actueel een totaal pensioen blijkt van 1383,08 euro.”

2.9. In de bestreden beslissing wordt het gevraagde recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat de gemachtigde van de minister van oordeel is dat geen rekening kan worden gehouden met de huurinkomsten die de referentiepersoon verwerft vanuit Bangladesh omdat hij *“zijn eigendom(men) in het buitenland niet heeft aangegeven, en evenmin de daaruit verworven handelshuur”*. De gemachtigde van de minister vervolgt dat *“(w)e (...) dan ook niet met zekerheid (kunnen) vaststellen of en hoeveel referentiepersoon daadwerkelijk netto van deze huurinkomsten overhoudt na aanslag van de belastingen in Bangladesh dan wel België.”* Er wordt wel rekening gehouden met het pensioen dat de referentiepersoon ontvangt, maar dit ligt ruim beneden de door artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet voorziene minimumdrempel. Na het uitvoeren van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet op basis van de summiere gegevens die voorhanden zijn, besluit de gemachtigde van de minister dat het *“niet duidelijk (is) op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij en betrokkene ten laste vallen van de openbare overheden”*.

2.10. De Raad treedt verzoekster bij waar zij in haar verzoekschrift stelt dat het volstrekt onduidelijk is waar de gemachtigde van de minister de informatie vandaan haalt dat de referentiepersoon bijlessen zou geven. De gemachtigde van de minister stelt in de bestreden beslissing dat *“DVZ (...) niet bevoegd (is) om vast te stellen of referentiepersoon voldoende belastingen heeft betaald volgens de afgesloten internationale verdragen, en hoeveel belastingen hij zal moeten betalen voor de inkomsten verworven uit de bijlessen die hij geeft”*, maar er kan niet worden achterhaald uit welke stukken zou kunnen worden afgeleid dat de referentiepersoon bijlessen zou geven. De Raad beschouwt deze overweging dan ook als een materiële misslag. Uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde van de minister wellicht doelde op de inkomsten uit de huurovereenkomsten in Bangladesh. De materiële vergissing betreffende de bron van de inkomsten heeft geen weerslag op de uiteindelijke beoordeling.

2.11. Verzoekster betoogt in haar enig middel verder dat de gemachtigde van de minister ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de huurinkomsten van de referentiepersoon uit Bangladesh en stelt in dit verband dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van een brief die door haar raadsman werd overgemaakt ter staving van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (Verzoekschrift, bijlage 2). Met betrekking tot deze huurinkomsten citeert verzoekster in haar verzoekschrift een passage van de website van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin een opsomming wordt gemaakt van bewijsstukken die de gezinshereniger moet overmaken indien hij huurinkomsten ontvangt (Verzoekschrift, bijlage 3). Verzoekster houdt voor dat zij al de daarin opgesomde stukken heeft overgemaakt, met uitzondering van de onroerende voorheffing omdat men in Bangladesh zo'n document niet kent. Verzoekster wijst er bovendien op dat de website van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk vermeldt dat het aanslagbiljet uit de personenbelasting niet geldig zou zijn. Verzoekster is dan ook van mening dat zij ervan uit mocht gaan dat de informatie die verweerder zelf voorziet op zijn website zou volstaan om haar aanvraag correct in te dienen en dat het aan verweerder toekwam om verzoekster om bijkomende stukken te vragen.

2.12. Naar aanleiding van het verwijt van verzoekster dat de gemachtigde van de minister geen rekening zou hebben gehouden met de brief die door haar raadsman zou zijn overgemaakt ter staving van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat deze brief ooit eerder ter beoordeling werd voorgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoekster deze brief voor het eerst aanbrengt bij haar verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 2). Ter terechtzitting legt de aanwezige raadvrouw van verzoeker hiervan een kopie neer. De raadvrouw zet uiteen dat de brief bijkomende informatie bevat over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, maar zij geeft toe dat deze brief enkel aan de referentiepersoon werd meegegeven en dat deze waarschijnlijk nooit aan het loket in Blankenberge werd overhandigd of aan de gemachtigde van de minister werd overgemaakt.

De Raad kan met de brief van de raadsman van verzoeker geen rekening houden aangezien hij zich bij zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en aldus enkel rekening kan houden met de informatie en de stukken waarvan de gemachtigde van de minister op de hoogte was of op de hoogte diende te zijn. De Raad kan, wanneer hij optreedt als annulatierechter, aldus geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand worden neergelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

2.13. De erkenning van het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is het gevolg van een aanvraagprocedure, waarbij van de vreemdeling wordt verlangd dat hij middels stukken staft dat hij aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet. Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in om afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat het niet mogelijk is om zicht te krijgen op het nettobedrag dat de referentiepersoon zou overhouden aan de huurgelden die hij ontvangt, en dus op het bedrag dat de referentiepersoon ter beschikking heeft om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf, zijn echtgenote, dochter en verzoekster. Eén en ander wordt overigens bevestigd in de uitprint van de informatie van de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (Verzoekschrift, bijlage 3) omdat daarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat enkel rekening kan worden gehouden met de netto-huurinkomsten, na taxatie. Verzoekster beweert in haar eerste middel dat het niet mogelijk is om in Bangladesh een document in verband met de onroerende voorheffing te bekomen. Zij heeft echter in het kader van haar aanvraag geen informatie aangebracht over de wijze waarop de huurinkomsten van de referentiepersoon worden belast. Bovendien verzuimt zij om haar beweringen te staven met enig begin van bewijs. Verzoekster slaagt er niet in te weerleggen dat geen gegevens werden aangebracht betreffende de taxatie van de (buitenlandse) huurinkomsten van de referentiepersoon:

“In deze dient opgemerkt te worden dat een Belg die in het buitenland onroerend goed bezit, daarvan aangifte dient te doen. Verder is een Belg in principe belastbaar is op zijn wereldwijd inkomen. Wanneer referentiepersoon (al dan niet roerende) inkomsten uit het buitenland heeft ontvangen, dan moeten deze dus ook worden aangegeven in de aangifte personenbelasting, zelfs al zouden deze in het buitenland reeds bronheffing hebben ondergaan. Om een dubbele belasting van dergelijke buitenlandse inkomsten te vermijden, heeft België inderdaad met diverse landen verdragen gesloten die de heffingsbevoegdheid regelen. Als België niet heffingsbevoegd zou zijn, zijn deze inkomsten vrijgesteld (eventueel met progressievoorbehoud), maar dit betekent niet dat deze niet moeten worden aangegeven. Er dient vastgesteld te worden dat referentiepersoon zijn eigendom(men) in het buitenland niet heeft aangegeven, en evenmin de daaruit verworven handelshuur. We kunnen dan ook niet met zekerheid vaststellen of en hoeveel referentiepersoon daadwerkelijk netto van deze huurinkomsten overhoudt na aanslag van de belastingen in Bangladesh dan wel België. DVZ is niet bevoegd om vast te stellen of referentiepersoon voldoende belastingen heeft betaald volgens de afgesloten internationale verdragen, en hoeveel belastingen hij zal moeten betalen voor de inkomsten verworven uit de bijlessen die hij geeft. Enkel de FOD Financiën is daarvoor bevoegd. Een recent aanslagbiljet personenbelasting waarop de daadwerkelijke eigendom(men) en (huur)inkomsten op vermeld staan, zou alvast een licht kunnen werpen op de daadwerkelijk ter beschikking zijnde netto-inkomsten van referentiepersoon.”

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door, omwille van het gebrek aan duidelijkheid omtrent de daadwerkelijk ter beschikking zijnde netto-inkomsten van de referentiepersoon uit de verhuur van een handelspand in Bangladesh, deze inkomsten niet in aanmerking te nemen voor de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste vervat in artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet.

2.14. In een tweede onderdeel van haar middel stelt verzoekster dat, zelfs indien het onmogelijk zou zijn voor de gemachtigde van de minister om vast te stellen welke de netto-inkomsten zijn die de referentiepersoon overhoudt uit de verhuur van zijn pand in Bangladesh, hij niet anders kan dan vaststellen dat de huurinkomsten substantieel zijn, namelijk meer dan 15 000 euro per jaar. Verzoekster stelt daarom dat, zelfs

al zouden ze belast worden aan 50 procent, deze inkomsten nog steeds een belangrijk bedrag vormen waarmee rekening gehouden moest worden bij het beoordelen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

2.15. De Raad treedt op dit punt de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat verzoekster zich te buiten gaat aan louter giswerk en geen helder en concreet inzicht verschaft in de daadwerkelijke nettobedragen waar de referentiepersoon maandelijks over zou beschikken. Bovendien geeft verzoekster in wezen toe dat de referentiepersoon belastingen heeft ontdoken. Het is evident dat inkomsten die voor de fiscale overheden verborgen werden gehouden, onmogelijk kunnen worden aangewend als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in het kader van een gezinsherenigingsprocedure. Het gegeven dat met deze inkomsten geen rekening wordt gehouden, is bijgevolg mede te wijten aan het eigen onwettige handelen van de referentiepersoon.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat er in haar hoofde rechtmatige verwachtingen zouden zijn gewekt die niet zouden zijn gehonoreerd. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids- en/of het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN